

John Grisham

De Franse illusie

Vertaald uit het Engels door Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

1

Vanaf de derde dag van hun huwelijksreis werden ze al in de gaten gehouden, al konden de bruid en bruidegom dat onmogelijk weten. Waarom zouden ze ook? In hun korte, zorgeloze leven hadden ze niks misdaan: geen wetten overtreden, nooit contractbreuk gepleegd, niemand aangeklaagd en ook zelf geen rechtszaak aan hun broek gehad, zich niet bij verdachte groeperingen aangesloten, geen regeringen voor het hoofd gestoten, niemand zwartgemaakt, hun ouders gehoorzaamd wanneer het erop aankwam, en de afgelopen twee jaar waren ze elkaar in alle opzichten volkomen trouw gebleven. Ze kwamen uit keurige families, waren netjes opgevoed en goed terechtgekomen. Wie hadden zij in hemelsnaam ooit boos kunnen maken?

Een informant in hun trendy hotel op de Rive Gauche had hen verlinkt en voor zijn verraad zou hij binnenkort een dikke envelop ontvangen met daarin een hoeveelheid euro's die gelijkstond aan een jaarloon. Hij bracht het grootste deel van zijn vrije tijd door met het bekijken van de eindeloze stroom toeristen die door de lichtstad werd aange trokken. In een willekeurige week was minstens de helft van de tachtig kamers in het hotel waar hij werkte geboekt door Amerikanen, veelal pasgetrouwd. Hij hield ook andere hotels in het oog.

Zodra hun namen opdoken, had het nog geen vierentwintig uur online speurwerk gekost om meer over Paul en

Chelsea te weten te komen dan ze ooit hadden kunnen vermoeden. Maar was dat, in deze wereld van schaamteloze zelfverheerlijking, nou niet precies wat ze eigenlijk wilden? Bij hun spetterende bruiloft een paar dagen eerder in Annapolis waren er driehonderd vrienden en familieleden geweest. Tientallen prachtige foto's vertelden het verhaal. Chelsea slank, gebruind, getraind en stralend zelfverzekerd. Paul in zijn strak gesteven marine-uniform, al net zo fit en gebruind en met de uitstraling van een leider. Beiden citeerden uit het hoofd zoetsappige sonnetten die eeuwige liefde, geluk en een heleboel kinderen beloofden. Paul las zelfs een gênant gedicht voor waardoor Chelsea moest huilen. Er was een close-up van haar tranen om het te bewijzen! Voor haar volgers had ze een dagschema van hun huwelijksreis in Parijs gepost, kennelijk in de overtuiging dat zij het eerste stel in de geschiedenis waren dat zo'n romantisch avontuur ondernam.

Het surveillanceteam ploos alles uit en maakte op basis daarvan een planning. Het was een fluitje van een cent om de jonge geliefden te volgen, want hun bestemmingen en routes werden openlijk aangekondigd en het kwam geen seconde bij hen op om eens over hun schouder te kijken. Ze hadden alleen oog voor elkaar. Verder was er niemand. Na elk opwindend bezoekje aan het Louvre, de Eiffeltoren, de Notre-Dame, de Sacré-Coeur en ga zo maar door bleven de foto's binnenstromen, en het surveillanceteam legde ze naast Chelsea's reisschema. Het stel was punctueel en erop gebrand om tijdens hun acht dagen durende droomreis zo veel mogelijk van de stad te zien.

Volgens haar overpeinzingen op social media – natuurlijk beperkt tot haar selecte groepje volgers, maar absurd makkelijk te hacken – was Chelsea op haar tiende verliefd geworden op Parijs, toen haar moeder haar daar in de zo-

mer mee naartoe nam. Haar vader en zijn doktersvrienden hadden zichzelf een exotische vstrip naar Alaska cadeau gedaan, en in een vlaag van wraaklust had haar moeder het reisbureau gebeld. De dames verbleven een week in een klein boetiekhotel waarvan werd gezegd dat het favoriet was bij Lauren Bacall, zwierven elke dag uren door de straten en dronken 's middags thee op de binnenplaats. Als de toeristische trekpleisters te druk waren, vluchtten ze naar de Jardin du Luxembourg, waar ze in de schaduw bij de Grand Bassin gingen zitten en boeken over Parijs lazen. Chelsea volgde op school alle Franse lessen die ze maar kon vinden en keek urenlang filmpjes. In het tweede jaar van haar studie kwalificeerde ze zich voor een semester in het buitenland en woonde ze bij de Sorbonne. Terwijl haar Amerikaanse vrienden vooral bij elkaar bleven en probeerden zo min mogelijk Frans te spreken, bracht zij haar weekenden door met haar nieuwe Franse vrienden en hun familie. Ze beweerde nooit dat ze de taal vloeiend sprak, maar beheerste die uitstekend en streefde voortdurend naar verbetering.

Al lang voordat hij haar eindelijk een aanzoek deed, wist Paul precies waar ze naartoe zouden gaan op huwelijksreis. Hij was nog nooit in Parijs geweest, maar na twee jaar verking met Chelsea had hij het gevoel dat hij de stad door en door kende. Hij was lang niet zo dol op social media als zijn aanstaande bruid, maar liet duidelijk merken dat hij enorm naar de reis uitkeek. Zijn hoogste prioriteit was een lange dagtrip naar de stranden van Normandië. Een groot deel van zijn familie had in het leger gediend, en militaire geschiedenis was zijn grote hobby.

Op de vijfde dag verlieten ze precies volgens schema om zeven uur 's ochtends het hotel, aan de vroege kant voor vakantiegangers en *honeymooners*, maar de rit zou drie uur

duren. Ze zaten achter in een glanzend zwarte Peugeot, met Malik achter het stuur. De privéauto was Pauls idee, want met een beroepschauffeur konden ze meer kilometers afleggen en meer slagvelden bezoeken. Malik was echt de ideale chauffeur: zwart pak, strak wit overhemd, zwarte stropdas, onberispelijke manieren en uitstekende taalvaardigheden. Met zo'n gewillige toehoorder begon Chelsea meteen enthousiast in het Frans te kletsen, en binnen een paar minuten wist ze dat Malik uit Senegal kwam en tijdens zijn jeugd altijd Frans, Engels en Wolof had gesproken, en dat hij nu Japans studeerde. Dat was zakelijk heel handig. Hij woonde al veertien jaar in Parijs en was niet van plan daar weg te gaan. Zijn vrouw was leraar. Ze hadden drie kleine kinderen en woonden bij haar ouders in een voorstadje ten noorden van Parijs.

Paul verstond niks van het gesprek en dommelde al snel in. Ze reden rechtstreeks naar de D-day-stranden, waar Paul gerust dagen had kunnen ronddwalen om een idee te krijgen van de enorme moed en het gruwelijke bloedbad van die historische slag. Bij de Amerikaanse begraafplaats waren ze diep onder de indruk van het uitgestrekte, perfect onderhouden terrein, de heilige grond die de laatste rustplaats was van drieduizend Amerikaanse soldaten. Paul wist het graf te vinden van een verre verwant die tijdens de eerste aanval op Omaha Beach was gesneuveld. De hotelmedewerker had een lunch gereserveerd in een bistro in het stadje Bayeux. Malik had er al vaker klanten naartoe gebracht en zei dat het eten uitstekend was. Met een speelse grijns vertelde hij dat hij de eigenaar had gevraagd een fles lokale witte wijn koud te zetten, en dat die al klaarstond. Hij begeleidde hen naar de bistro, stelde hen voor aan de gastvrouw en vertrok om zelf ergens te gaan lunchen. Om twee uur zou hij terug zijn om hen op te halen

en de tour voort te zetten in het oorlogsmuseum van Caen.

Malik parkeerde in een smalle straat vlak bij het dorpsplein en vond een plek op een terrasje. Het was rond het middaguur in Frankrijk, dat cruciale moment van de dag waarop de Fransen alles uit hun handen lieten vallen om ervoor te zorgen dat hun maag gevuld werd. Het was druk op het terras, maar het was niet overvol. Hij bestelde een salade met geitenkaas en een fles bruiswater. Terwijl hij wachtte keek hij op zijn telefoon of er nieuwe berichten en mails waren binnengekomen. Het was eind april en het was een stralend zonnige dag, geen wolke aan de lucht.

Hij was halverwege zijn salade toen een slanke jonge vrouw in een strakke spijkerbroek bij zijn tafeltje kwam staan en zachtjes zei: 'Sorry dat ik stoer, maar ik denk dat ik verdwaald ben.' Ze had een onschuldige stem, een aantrekkelijke glimlach en rood, krullend haar. Haar ogen gingen schuil achter een grote zonnebril.

Malik, die altijd professioneel was en geen zin had om zijn lunch te onderbreken, zei beleefd: 'Ik kom uit Parijs en ken dit stadje niet zo goed.'

Haar glimlach werd breder. 'Ik probeer naar Parijs te gaan.' Foutloos Frans, zonder accent; het was duidelijk haar moedertaal.

Opeens schoot er een man op een oranje fiets van de stoep af en ramde tegen een tafeltje vlakbij waaraan twee Finse toeristen zaten te lunchen. Glazen, flessen, kommen, borden, bestek, eten, water, wijn... Alles vloog door de lucht toen de tafel omviel, en iedereen schreeuwde. Er spatten druppels op de rug van de jonge vrouw met de rode krullen. Malik sprong samen met andere mensen overeind om te helpen. De vrouw liet behendig twee capsules chlooraalhydraat in zijn glas water glijden.

Bedienend personeel kwam snel aanrennen. De fietser

krabbelde overeind, putte zich uit in verontschuldiging en bood aan de schade te vergoeden. De lunch was verpest, maar de Finnen waren te erg geschrokken om boos te worden. Ze veegden etensresten van hun shirt terwijl ze probeerden weer tot zichzelf te komen. Een medewerker bracht hen naar een ander tafeltje en beloofde snelle bediening. De fietser bleef maar zijn excuses aanbieden. Malik zou zich later herinneren dat hij een licht accent had en waarschijnlijk van Noord-Afrikaanse afkomst was.

Nadat de rust was teruggekeerd en alles weer normaal leek, ging Malik zitten om de rest van zijn lunch te eten. De vrouw was verdwenen en vergeten, maar een kwartier later was ze er weer en ging tegenover hem zitten, precies op het moment dat hij begon te knikkebollen.

‘Wat wil je?’ brabbelde hij moeizaam.

‘Gaat het wel goed met u?’ vroeg ze iets luider.

‘Wat wil je?’

‘Laten we het over Parijs hebben, goed? Gaat het wel?’

‘Ik weet het niet. Ik weet het niet. Ik kan niet goed zien.’

Ze omklemde zijn hand op de tafel, alsof ze vrienden waren. Het chlooraalhydraat begon te werken en hij zakte onderuit. Ze schoof zijn bord en glas opzij. Toen hij van zijn stoel viel, riep ze: ‘O, god! Hij krijgt een hartaanval. Alstublieft! Dit is een noodgeval!’

De andere gasten, die net waren gekomen van de eerste schok tijdens hun lunch, reageerden traag op deze tweede onderbreking. De vrouw knielde naast Malik, raakte zijn borst en voorhoofd aan, sprak op luide toon en smeekte om hulp. Tijdens haar dramatische vertoning wist ze ongemerkt zijn sleutels uit zijn broekzak te vissen. Toen Malik niet reageerde, nam iemand van de bediening de leiding en voelde zijn pols. De vrouw huilde en gilde alsof hij doodging, en terwijl ze achteruitdeinsde, stootte ze zijn glas wa-

ter om. Nog meer chaos. Een andere toerist zei dat hij arts was en knielde neer om Malik te onderzoeken, die nog steeds niet reageerde. De vrouw bleef achteruitlopen terwijl de menigte groeide. Tegen de tijd dat de ambulance arriveerde, was ze alweer verdwenen.

In het restaurant verderop in de straat zaten Paul en Chelsea aan hun lunch van gegrilde zeetong met een koel glas wijn. Paul popelde om het D-day-museum in Caen te bezoeken, het grootste van de vele in Normandië. Chelsea had weinig belangstelling voor al dat militaire gedoe, maar hield dapper vol. Morgen zou zij hém meeslepen naar een tentoonstelling van modernistische beeldhouwkunst. Zo ging het over en weer, het pingpongspel dat cruciaal zou blijken voor een gelukkig huwelijk. In de verte hoorden ze een sirene, maar ze schonken er geen aandacht aan. Niemand in het restaurant keek op of om.

De roekeloze fietser kleepte zich snel om in volledig zwart: pak, schoenen, stropdas. Alleen zijn overhemd was wit. Voor de finishing touch zette hij een nette zwarte chauffeurspet op. Hij nam Maliks Peugeot mee voor een proefrit door het stadje om de auto te leren kennen en zijn routes te controleren. Hij tankte hem vol en ging op een bankje tegenover het restaurant zitten wachten. Hij bedekte zijn mond en neus met een lichtblauw mondkapje.

Om tien voor twee kwamen Paul en Chelsea naar buiten en zetten hun zonnebril op. Hun nieuwe chauffeur zwaaide naar hen en ging meteen op de charmante tour. Hij zei dat hij Laurent heette en van hetzelfde autoverhuurbedrijf kwam. Hij gaf ze een visitekaartje en legde uit dat Malik halsoverkop met de trein terug naar Parijs moest om naar zijn vrouw te gaan. Zij was die ochtend op weg naar haar werk gewond geraakt en lag in het ziekenhuis. Laurent verontschuldigde zich voor zijn mondkapje en legde uit dat hij

herstellende was van de griep, en dat zijn werkgever erop stond dat hij er een droeg. Daarna wees hij naar dezelfde zwarte Peugeot aan de overkant van de straat en verontschuldigde zich voor het ongemak. Paul en Chelsea zagen er geen enkel probleem in. Zonder aarzeling stapten ze achterin; Laurent nam plaats achter het stuur en schakelde de kindersloten in. Hij vroeg hoe de lunch was geweest, zei dat het een van zijn lievelingsrestaurants was en reed weg richting Caen, een halfuur verderop.

Chelsea bestookte Laurent met vragen over hoe Frans hij eigenlijk was. Hij beweerde dat hij van Marokkaanse afkomst was, maar dat zijn ouders allebei in Lyon geboren waren. Ze hadden geprobeerd hem thuis Arabisch te leren, maar dat was nooit blijven hangen. Hij beschouwde zichzelf volledig Frans, al was hij een trotse moslim. Hij vertelde dat er ruim een half miljoen Marokkanen in Frankrijk woonden.

Even buiten Bayeux praatte Laurent vrolijk verder, terwijl hij aan een dun koordje trok dat verbonden was met een aerosolpatroon onder de voorste passagiersstoel. Geruisloos vulde een sterke maar geurloze wolk lachgas de ruimte achterin.

Laurent drukte zijn mondkapje strakker om zijn neus. Chelsea werd ineens stil. Paul drukte op de knop om een raampje te openen, maar het was vergrendeld. Hij zei: 'Zeg, zou je een raampje kunnen openzetten?'

'Natuurlijk. Wacht, ik sla hier even af.' Laurent trapte hard op de rem en reed slippend een grindweg op.

'Ik word duizelig,' zei Chelsea.

'Waar gaan we heen?' vroeg Paul. Zijn woorden werden trager, zijn tong was dik.

'Ogenblikje,' zei Laurent terwijl hij de auto tot stilstand liet komen. Hij zette de motor af, stapte uit en smeed het portier dicht. Paul probeerde zijn eigen portier te openen,

maar het zat op slot. Hij riep: 'Doe die deur open!' Maar zijn stem klonk gedempt. Buiten trok Laurent zijn mondkapje omlaag, bracht een inhaler naar zijn mond en nam een teug pure zuurstof. Paul bonkte schreeuwend op het raam. Een paar tellen later werd het stil.

Zodra ze geen vin meer verroerden, opende Laurent beide achterportieren om frisse lucht binnen te laten. De vrouw met de rode krullen verscheen achter het stuur van een kleine, onopvallende bestelwagen en parkeerde die tussen de Peugeot en de weg verderop. Ze bevonden zich aan de rand van een boerderij buiten Bayeux. Een vervallen schuur was het enige bouwwerk in de buurt.

'Zet een mondkapje op,' zei Laurent. 'En wacht even.'

Ze keken naar het verkeer vanachter een bosje van jonge boompjes en wilde struiken. 'Nu.'

Uit haar kleine EHBO-tasje haalde de vrouw twee identieke spuitjes met korte naalden. Ze ramde de eerste in Pauls nek en diende hem een dosis ketamine toe. De tweede ging in Chelsea's welgevormde linkerbeen.

Laurent maakte zijn leren attachékoffer open en haalde er een set kentekenplaten en een schroevendraaier uit. Terwijl de jonge vrouw de wacht hield, verwisselde hij de voor- en achterkentekenplaten van de Peugeot. Hij gaf de echte nummerborden aan de vrouw, die ze in haar rugzak schoof en die achter in de bestelwagen gooide, naast de oranje fiets. Ze kroop snel achter het stuur, startte de motor en reed zonder een woord te zeggen weg.

Om zeventien over drie verliet Laurent de A13 bij Louviers, anderhalf uur ten noordoosten van Parijs. Bij een druk tankstation vond hij de gps-tracker van de auto onder het dashboard, vlak bij de stuurkolom. Hij schakelde het apparaatje uit en gooide het in de vuilnisbak.

Om veertien over vier kreeg de centralist van het autoverhuurbedrijf in Parijs een telefoontje van een vrouw die beweerde dat ze Chelsea Tanner was, dat zij en haar man in het stadje Bayeux waren, en dat hun chauffeur Malik samen met de auto was verdwenen. Ze waren gestrand en ze klonk behoorlijk boos. Een agent had tegen hen gezegd dat de chauffeur om een of andere reden naar het ziekenhuis was gebracht. Mevrouw Tanner zei dat zij en haar man hadden besloten de trein naar Londen te nemen om daar een paar dagen door te brengen. Of het bedrijf aan Malik wilde doorgeven dat ze hem niet meer nodig hadden, en ze moesten vooral niet denken dat ze deze rit in rekening konden brengen.

Het verhaal rammelde aan alle kanten. Ten eerste was Malik een uiterst betrouwbare chauffeur met een onberispelijke staat van dienst, zonder ook maar één klacht in de zeven jaar dat hij voor het bedrijf werkte. Als hij onwel was geworden, zou hij onmiddellijk de centrale hebben gebeld om iets voor zijn klanten te regelen. Ten tweede beweerde de beller dat ze Amerikaans was, en ze sprak weliswaar bijna accentloos Engels, maar er was toch echt een zweem van een Frans accent te bespeuren, en dat hoorde de centralist. Ten derde waren er inmiddels meer dan vier uur verstreken sinds Malik zich voor het laatst had gemeld nadat hij ze bij het restaurant had afgezet. Die lange tijdspanne was verwarrend. Ten vierde: waarom zou het Amerikaanse stel ineens de plannen omgooien en naar Londen vertrekken?

Die middag had het verhuurbedrijf zeventien voertuigen verhuurd, allemaal in de omgeving van Parijs, op twee na. De enige centralist moest ze allemaal in de gaten houden, maar het was oersaai werk en ze had meerdere rookpauzes nodig. Toen ze de gps-tracker van de Peugeot controleerde,

zag ze dat die was uitgeschakeld. Er was om achttien over drie een melding verstuurd, waarschijnlijk toen ze buiten stond te roken.

De autoservice was geboekt via de hotelbalie. De centralist overlegde met haar supervisor en samen besloten ze het hotel niet te bellen. Als de Amerikanen naar Londen wilden, was dat hun zaak. Malik baarde hun meer zorgen. De centralist belde Maliks mobiele telefoon, maar er werd niet opgenomen.

Op dat moment lag de telefoon in een locker in een kast van een gedeelde kamer in het ziekenhuis.

Om één over halfvijf belde hij en zei dat hij daar nog steeds lag, nog steeds werd behandeld, en dat hij zich tamelijk beroerd voelde. Blijkbaar was hij tijdens een doodgewone lunch in elkaar gezakt en buiten bewustzijn geraakt. Hij was niet ziek geweest en had zich prima gevoeld tijdens de rit van Parijs naar Normandië. Hij gebruikte geen medicijnen en had geen onderliggende gezondheidsproblemen. Hij had geen idee wat er was gebeurd, maar vermoedde dat er een bende autodieven bezig was geweest. Er was geen alcohol in het spel, want hij was aan het werk, en bovendien was hij moslim en raakte hij dat spul nooit aan. De arts wachtte op de politie, omdat Malik zich zorgen maakte over zijn auto. Die stond aan de andere kant van de stad en hij had nog niet kunnen gaan kijken. De centralist vertelde dat mevrouw Tanner had gebeld, erg overstuur was geweest en had gezegd dat ze naar Londen gingen. Dat was verwarrend, want ze hadden voor die tijd niets over Londen gezegd. Sterker nog, mevrouw Tanner had het erover gehad dat ze de volgende dag naar een expositie in een galerie op de Rive Droite zouden gaan.

De centralist vertelde ook dat de auto verdwenen was. Volgens hun monitor was de gps-tracker een uur eerder

uitgeschakeld, toen de auto bij de stad Louviers was, halverwege de route terug naar Parijs op de A13.

Malik was nog steeds duizelig en had knallende koppijn. De artsen lieten hem de komende paar uur nog niet rijden. Om kwart over vijf belde hij weer en zei dat zijn auto inderdaad weg was. Een agent had hem naar het centrum van Bayeux gereden, naar de exacte plek waar hij de auto om twaalf uur had geparkeerd. Nu was er sprake van een gestolen auto, een ernstig misdrijf, en Malik ging naar het politiebureau om aangifte te doen.

Tegen die tijd stond de zwarte Peugeot verborgen onder een dekzeil in een tractorschuur op een boerderijtje bij Dreux, een uur ten westen van Parijs.

De achterbank was leeg.

2

Er was geen bruiloftskater voor Justine Clayburn, geen emotionele dip nu de grote dag eindelijk achter de rug was. Een jaar aan planning was uitgemond in de gebruikelijke hectische sprint naar de finish, met honderdduizend details om af te vinken en talloze losse eindjes. Maar ze hadden het gered, en afgezien van de chaos die er nu eenmaal bij hoorde, was alles op rolletjes gelopen. Chelsea had het altaar weten te bereiken en Paul had haar opgevangen en meegenomen. Gelukkig waren ze nu in Parijs en kon Justine zonder druk de nasleep afhandelen.

Ze werd de volgende ochtend wakker zonder ook maar een spoortje verdriet dat haar dochter weg was; ze was vooral opgelucht dat de beproeving voorbij was. Ze was ook dankbaar dat ze maar één dochter had. Haar enige zoon, Sam, was nog vrijgezel, en zijn huwelijk zou door iemand anders worden gepland en betaald. Terwijl ze de rekeningen doorspitte, was Justine verbaasd over de uit de hand gelopen kosten van het feest, hoewel zij en Lowell, haar man, elke offerte hadden goedgekeurd. Ze konden zich zo'n uitbundig feest prima veroorloven, al had ze Lowell een paar keer betrapd op gemopper over de afzetterij van designerbloemen en een liveband. Maandagochtend stond hij om vijf uur op en was twintig minuten later de deur uit, op weg naar zijn orthopedische kliniek, waar hij de hele dag aan de lopende band versleten gewrichten

– heupen, knieën en schouders – zou vervangen, wat een flinke melkkoe was. Het geld dat zojuist over de balk was gesmeten voor een huwelijk zou binnen de kortste keren weer binnenstromen.

Justine eiste een week vakantie op een tropisch eiland om bij te komen van de bruiloft, en daar zou Lowell binnenkort gehoor aan geven. Maar eerst moest het kersverse echtpaar maar eens van Parijs genieten en daarna terugkeren naar hun liefdesnestje.

De stortvloed aan foto's van de tortelduifjes riep mooie herinneringen op bij Justine, maar op de derde dag begon ze genoeg te krijgen van de updates die zo'n beetje elk uur werden gepost. Ze had de Eiffeltoren en de Notre-Dame wel gezien. Ze was er zelfs geweest, net als de meeste vrienden en volgers van Chelsea. Waren al die foto's nou echt nodig? Ze kreeg vaak de indruk dat haar kinderen en hun vrienden meer tijd besteedden aan poseren en indruk maken dan aan daadwerkelijk genieten van de bezienswaardigheden. Toen Lowell een foto van een bord met een omelet op een terrasje zag, rolde hij met zijn ogen en haakte af.

Op donderdag leek het enthousiasme te bekoelen, of in elk geval waren de posts minder frequent. Daarna werd het stil. Urenlang niks. Justine zag op het reisschema dat ze in Normandië waren. Ze stuurde een berichtje, maar kreeg geen antwoord, iets wat zelden voorkwam. Rond vier uur Eastern Time belde ze Chelsea, maar haar telefoon stond uit. Ze maakte zich geen zorgen en nam aan dat ze druk bezig waren of geen bereik hadden. Maar het was tien uur 's avonds in Parijs en ze zouden alweer terug moeten zijn in de stad.

Tijdens een lichte avondmaaltijd op de patio zei ze tegen Lowell: 'Vreemd. Ik heb de hele dag niks van Chelsea gehoord.'

‘Heb jij even geluk. Misschien heeft ze eindelijk genoeg van al dat poseren.’

‘Ik weet het niet, hoor. Het lijkt wel of haar smartphone kapot is. Geen berichten, geen telefoontjes.’

‘Geniet van je rust.’

Na het eten belde Justine met Linzy Tanner, Pauls moeder, voor een kleine evaluatie van de bruiloft. Ze hadden elkaar niet meer gesproken sinds de afscheidsbrunch op zondag, toen minstens de helft van de gasten, vooral de jongeren, bloody mary’s aan het drinken was en probeerde te herstellen van hun kater. De Tanners hadden al net zo opgelucht geleken als de Clayburns dat de geweldige bruiloft achter de rug was en het prille echtpaar onderweg was naar de luchthaven.

Nadat ze een paar minuten zelfgenoegzaam hadden teruggeblikt op het geslaagde feest zei Justine: ‘Ik heb de hele dag niets van Chelsea gehoord. Jij iets van Paul?’

‘Helemaal niks. Ze zijn in Normandië, toch? Een hele dag daar en dan terug naar Parijs.’

‘Dat was het plan. Ze appte om tien uur vanochtend Parijse tijd dat ze er bijna waren. Dat was het laatste bericht. Nu lijkt het of haar telefoon uit staat.’

‘Laten we maar genieten van de rust,’ zei Linzy met een lach. ‘Morgen krijgen we ongetwijfeld weer genoeg foto’s te zien.’

‘Bel me zodra je iets hoort.’

Fritz Tanner zat in de woonkamer en keek met het geluid uit naar een Nationals-wedstrijd terwijl hij door een tijdschrift bladerde. Hij was zestig en hoefde nog maar twee jaar zijn saaie kantoorbaan bij een defensieaannemer vol te houden voordat hij vrijwillig met pensioen zou gaan. Linzy was een jaar jonger en had ook geen zin meer om te wer-

ken, maar ze was er nog niet klaar voor om te stoppen. Ze was docent financiële vakken aan een beroepsopleiding en genoot evenveel van de leerlingen als van het salaris. Hun droom, soms iets te hooggegrepen en soms bijna binnen handbereik, was om hun huis voor een fiks bedrag te verkopen, het verkeer en de drukte van D.C. te ontvluchten en richting de bergen te verhuizen. Daar kleefde één groot na-deel aan: ze hadden nog niet de juiste berg gevonden.

Ze ging op de bank zitten, zette de kat op haar schoot en zei: 'Dat was Justine. Ze zegt dat ze sinds vanmorgen vroeg niks meer van de kinderen heeft gehoord.'

'Ze zijn in Parijs op huwelijksreis en hebben wel wat beters aan hun hoofd.' Fritz had ongeveer net zoveel belangstelling voor de uurlijkse updates als dr. Clayburn. 'Misschien zijn ze eindelijk opgehouden met poseren voor de camera en zijn ze hun huwelijk aan het consumeren, of hoe dat tegenwoordig ook mag heten.'

'Daarvoor is het een beetje laat.'

'Maak je je ongerust?'

'Welnee. Paul kan prima voor zichzelf en zijn kersverse vrouw zorgen.'

'Justine is een beetje nerveus, hè? Een controlfreak die ineens zonder werk zit.'

'Ik heb genoten van onze tijd samen, maar ik ga ze niet missen.'

'Geen seconde. Maar wacht maar tot er een kleinkind komt.'

'Alsjeblieft, zeg. Zover is het nog lang niet.'